

Con đường giác ngộ (Phần 1)

by admin

Phần 1

CUỘC SỐNG VÀ NHỮNG NỐT TRẦM

Sống ở đời để làm gì? Sự nghiệp, danh tiếng, giàu có, hạnh phúc ...? Đó là mục đích của cuộc sống này, là ý nghĩa của việc bạn tồn tại trên đời? Tôi nghĩ là tất cả những thứ ấy gộp lại cũng không có đủ cho ý nghĩa trọn vẹn nhất cho sự hiện hữu của đời người.

Tôi đã từng chia sẻ với các bạn về những ước mơ của tôi khi còn nhỏ và cả khi đã lớn trong bài viết “Bạn có cần trở thành vĩ đại?”. Bảo vệ an ninh, truy bắt tội phạm và làm những việc giữ gìn bánh xe công lý ... ước mơ công an ấy quả là cao quý chứ? Nhưng thực tế sẽ khiến bạn thay đổi, và tôi cũng vậy. Làm báo, được tự do, được chiến đấu cho sự thật và lẽ phải bằng ngòi bút của mình... cũng đâu có kém gì công an? Nhưng tôi cũng nhận ra với những mặt trái mà mình nhìn thấy thì nó sẽ không còn là con đường dành cho mình nữa. Bởi vậy, tôi đã không biết mình muốn gì, không còn cảm thấy hứng thú với cuộc sống này nữa. Tôi đã bế tắc và mất phương hướng như vậy. Cho đến một ngày, tôi có cơ hội nhận ra điều khiến mình thích thú từ bấy lâu, đã từng đi qua mình với tất cả sắc màu huyền diệu của nó nhưng không được tôi chụp lấy. Nó vẫn âm ỉ cháy rồi khi đủ điều kiện đã bùng lên, đem lại cho tôi ánh sáng đúng lúc tôi đi vào ngõ cụt. Và điện ảnh đã đến với tôi như thế. Khi chia sẻ điều này với các bạn, nó cũng đã gắn bó với tôi được gần mười năm rồi. Và từ đó tới nay, tôi không nghĩ mình có thể làm điều gì hứng thú hơn, tốt hơn, đam mê hơn như với việc làm film. Và tôi nghĩ rằng nó sẽ mãi là cuộc sống của tôi.

Ta tạm thời dừng ở đây vì tôi sẽ loảng ngoảng sang một câu chuyện khác. Đó là về một người bạn thân của tôi. Anh vốn xuất thân là dân đồ họa, nhưng máu nghệ sĩ thì chảy không ngừng trong huyết quản, tôi biết rõ lắm chứ, ngay từ những lần gặp đầu tiên. Anh hơn tôi vài tuổi, nửa sau của 30, nhưng cũng chỉ mới lập gia đình năm ngoái. Là con của một tiến sĩ, phó giáo sư, anh được vào làm thiết kế tại một tờ báo của Bộ đầu những năm 2000, với mức lương gần 10 triệu. Ở thời điểm ấy có thể là rất cao. Làm được vài năm, anh nhận ra cái phong cách, con người của mình dường như không hợp với công việc của một viên chức. Người ta phàn nàn với anh rất nhiều, nhưng không phải vì con người anh xấu, vì anh không giỏi, mà là vì anh không phải là ... công chức như họ, anh không phải là một công chức ... chuẩn. Anh hay kể

lại với tôi, có lúc ca thán rằng ngay cả đến ông bảo vệ cũng tỏ ra khó chịu với cái xe 67 của anh, nào là bô kêu to, điếc tai, nào là nhớt chảy ra sàn, nào là ăn mặc bụi bặm trông như bọn văn nghệ sĩ ... Và anh thấy mình như một kẻ ngoại lai.

Thế rồi anh bỏ việc và chẳng có hối hận về điều ấy. Sau một thời gian tận hưởng sự sung sướng của con người tự do, anh bắt tay vào công việc với một công ty về thiết kế, quảng cáo do chính anh làm giám đốc ra đời. Và quả thực là không sai, bởi nó sống tốt, thậm chí ăn nên làm ra nhưng chỉ duy nhất một điều, bố mẹ muốn anh lấy vợ thì anh không làm được. Có lẽ, anh chưa cảm thấy đến lúc. Khi mọi thứ chạy ngon nghề và tưởng sẽ chẳng có gì khiến anh phải phàn nàn nữa, thì anh lại ... giải tán công ty. Anh nói với tôi rằng, thực sự nó vẫn không phải cái anh muốn làm. Rồi anh đã ... chơi trong vòng hơn 2 năm.

be-tac

Sau đó, anh phát hiện ra một điều thú vị và thấy thích thú với công việc mới này, đó là dạy vẽ cho bọn trẻ con. Nhìn anh hướng dẫn bọn trẻ, cái lớp đầu tiên chỉ có vài ba đứa, còn chưa đến tuổi đi học lớp một, với niềm vui thích và yêu mến trẻ nhỏ, tôi dường như đã nhận ra một tín hiệu tươi sáng và đẹp đẽ ở tương lai. Và nó đã trở thành sự thật! Hơn một năm sau, những lớp vẽ của anh ngày một nhiều thêm, trở thành một trung tâm nghệ thuật, còn với những đứa trẻ thì anh như là một người thầy đáng mến, gần gũi, như một người bạn đặc biệt của chúng. Nhưng vấn đề cũ anh vẫn chưa thực hiện được, đó là lấy vợ, và bố mẹ anh thì vẫn luôn ... khát khao. Nhưng tôi nghĩ đó chỉ là chuyện nhỏ, bởi việc gì đến sẽ đến thôi. Và chuyện lớn kia nó đã đến. Ấy là khi trung tâm của anh đi được hơn 5 năm, tôi lại được nghe những điều lạ từ anh. Anh kể rằng thực sự nó đem lại cho anh niềm vui và sự nhẹ nhõm, nhưng anh vẫn không hiểu sao, có một điều gì đó vẫn vướng mắc trong anh, anh cảm thấy khó chịu và luôn tìm câu hỏi nhưng anh không tìm được. Và đôi lúc anh cảm thấy tuyệt vọng, bởi cái anh tưởng chừng là tình yêu ấy của mình lại trở nên vô nghĩa như bao cái khác. Tôi tạm dừng câu chuyện của anh bạn ở đây và sẽ tiếp tục trong phần khác, còn giờ thì trở lại với tui.

Tôi biết, tôi đã chứng kiến, tôi được nghe, rất nhiều người ngoài, người bạn, người anh em thân thiết của tôi bị khủng hoảng, bị mất phương hướng, bị bế tắc. Thậm chí, có những người còn không thực sự biết họ đam mê cái gì, họ thích thú với cái gì, dù rằng họ thích đủ thứ, nhưng chả cái nào là họ thực sự

thích cả. Mà điều này chủ yếu ở những người em khoảng 9x trở đi. Thật là buồn!

Bạn đã từng mất phương hướng, từng bế tắc, hoặc từng biết một ai đó như thế? Nếu có thì tôi nghĩ bạn có thể hiểu cảm giác này. Đó là một cảm xúc rất tệ, và chắc chắn tệ hơn chuyện thất tình hay bị phản bội rồi. Bởi lúc ấy, tất cả chỉ là vô nghĩa, không gì hơn. Còn lúc này, khi bạn không ở tình trạng ấy, nhưng liệu rằng nó có thực sự là mục đích sống của bạn, là ý nghĩa của sự tồn tại trên cõi đời này của bạn?

Tôi đã nhận thấy có một sự thay đổi lớn trong tôi từ khi tôi tiếp xúc với ‘nó’. Nhưng vấn đề này ta sẽ tạm dừng lại, để tiếp tục trong phần tới các bạn nhé! Xin lỗi đã làm các bạn ... cụt hứng, 😊.

Zen Chap